

taget en saadan Lov, som har opstillet en saadan Forffjel mellem de Trængende, at jeg fører Anke. Altsaa, Bestyrelsen bebrejder jeg Intet i denne Henseende; jeg vil endog rose Bestyrelsen for dens samvittighedsfulde Contoirhold, altsaa rose den for dens virkelige Contoir-Samvittighed (Patter), ifølge hvilken den gjør sig al mulig Umage for at forskaffe Oplysninger, for at opfylde Formbestemmelserne, kort sagt, for Alt, hvorfor man nuomstunder roser og priser en saadan Bestyrelse, og at Bestyrelsen ikke troer sig istand til at kunne gaae udenfor, hvad der har juridisk Betydning i Fortolkning af Loven og kan faae Betydning i mod Invaliderne, at de ikke skulde faae for Meget. Det roses altid hos Bestyrer, at de kunne spare paa Penge til dem, der skulle have Penge hos dem; altsaa, det vil jeg ikke bebrejde den, det er efter vor Tids Tankemaade saa aldeles roesværdigt hos enhver Bestyrelse, der faaer Samvittighed for Ting, for Rubrikker, for Schemaer, for disses Udfyldning, for Frem- og Tilbageførelser o. s. v. Det er vor Tids Sædvane og Arbejde; den Bestyrelse, som tilbunds er inde i det, den roses, og fra den Side maa jeg ogsaa rose den medrette. Men jeg siger, fra den anden Side, fra Mennekelighedens Side, fra Folkelighedens Side og fra Christelighedens Side er det lige det Modsatte af, hvad det skulde være, det er modsat den Samvittighed, vi Alle føle, naar vi staae ligeover for vore trængende Brødre, for dem, hvis Forsørgere eller Hjælpere i Livet have vovet Livet og ofret deres Legemes Førlighed for Fædrenelandet; og i denne Henseende maae vi komme ihu, at Folket, i Følelsen af denne Samvittighed, har kunnet gjøre i et Dieblik, hvad hele Staten med sin Lovgivnings- og sin Bestyrelsesmagt ikke kan gjøre; vi have kunnet skaffe Understøttelse strax tilveie, hvor den behøvedes, og nu kan Staten ikke gjøre det, uden med Udsættelse paa Udsættelse, med Beroligelse paa Beroligelse. Den høitærede Finanzminister har sagt: Det gaaer beroligende frem; men hvad gaaer beroligende frem? Contoiret gaaer beroligende frem, Hylterne til Papirerne gaae beroligende frem, Papirerne gaae beroligende frem; men, have vi endnu seet noget andet Resultat end af det Slags, som jeg her er kommet med fra Besty-

relsens Virksomhed? Nei, intet Andet. Den halve Understøttelse, som Invaliderne, hørende til 3die Afdeling, have havt af Folkets Godhed, er dem frataget, og de vide endnu ikke, hvor de skulle finde Resten; de have faaet den Trost, at der maaffee om 3 Maaneder skal tages Hensyn til Nogle af dem fra den „overordentlige Fond“, og hvilket Hensyn skal der da blive taget til dem? Det vide de ikke, men det ville de nok siden faae at vide. Altsaa det er Kjendsgjæringer, det er ikke Insinuationer; de Kjendsgjæringer, jeg har anført, forekomme hundredevis, og de enkelte Exempler, jeg har anført, dem har jeg her fort paa Papiret fra Livet; jeg kunde gjerne nævne flere, men det behøves ikke; Enhver vil kunde lære dem nærmere at kjende, ved at henvende sig til de Vedkommende i sine egne nærmere Omgivelser, blandt de Invalider, der henregnes til 3die Afdeling og blandt Enker og Børn efter de Faldne af Menigklassen. Hvor der ikke er bestemt Kjendetegn paa Amputation; hvør der ikke er eet Been istedetfor to, ikke er eet Die istedetfor to, ikke er een Arm istedetfor to osv., der har Bestyrelsen altid henviist til Eftersyn, og fundet det ikke-saa farligt, henviist til egen Hjælp hos Familien, til Afdrag af hvad de selv bør fortjene, til Afdrag til Centralcomiteen for det Modtagne sidste Halvaar; det er det Princip, som følges, og som Bestyrelsen, efter sin Opfattelse og Forstaaelse af Lovens Øtringer om Formue og utrængende Stilling, maa følge; men, idetmindste efter min Mening, siger Loven ikke dette Princip i den Betydning; vi Alle toge det her iffor vistnok ikke heller i anden Betydning end den, at nemlig hvor Formuen er af den Bestaaenhed, at det maa anses for saare betydeligt, tages der Hensyn dertil; men hvor der ingen Formue er, og hvor Arbeidskraften er i nogen Grad tilstede, der maae vi ved en ordentlig god Understøttelse hjælpe den Vedkommende, som vil og skal bruge den, saa godt fsee kan, og vi maae der glæde os ved at understøtte den Person, der vil arbejde med svækket Kraft alt hvad han kan overkomme. Dersom jeg, ved det Exempel jeg først nævnte af en Enke med sit Barn, istedetfor at anbefale denne Enke saa overordentlig godt for hendes Flid og Retfærdighed, derimod. havde